

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123267458
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6123267458.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Kataríny Krochtovej v sporovej veci žalobcu: Alektum Capital II AG, so sídlom Alpenstrasse 9, 6300 Zug, Švajčiarska konfederácia, IČO: CHE-496.825.067, právne zastúpený A. B. C., so sídlom D. XX, XXX XX D. - A. E. F., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: G. H., nar. XX. XX. XXXX, K starej I. X, XXX XX J., o zaplatenie sumy 578,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/92/2023 - 100 z 15. 08. 2024, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/92/2023 - 163 z 30. 01. 2025, takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 15Csp/92/2023-100 z 15. 08. 2024 v spojení s opravným uznesením č. k. 15Csp/92/2023 - 163 z 30. 01. 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 412,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 17,50 eur od 16. 03. 2021 do zaplatenia, zo sumy 17,50 eur od 14. 04. 2021 do zaplatenia, zo sumy 360,- eur od 15. 05. 2021 do zaplatenia, zo sumy 17,50 eur od 13. 02. 2021 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca má voči žalovanému pr á v o na náhradu trov konania v rozsahu 42,58%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaný n e m á p r á v o na náhradu trov konania.“

2. Rozhodol tak v konaní o žalobe o zaplatenie sumy 578,60 eur s príslušenstvom. Vec právne posúdil podľa ust. § 45 ods. 1, § 52 ods. 1, 3, 4, § 524 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2, § 525 ods. 2, § 565, § 588 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách účinného do 31. 01. 2022 (ďalej len „zákon č. 351/2011 Z. z.“), § 86 ods. 5 zákona č. 452/2021 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 452/2021 Z. z.“), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády č. 97/1995 Z.z.“) a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom konania sú dva druhy peňažných pohľadávok, a to peňažná pohľadávka, ktorá mala vzniknúť voči žalovanému s súvislosťou so zmluvami uzatvorenými medzi predchodcom žalobcu a žalovaným podľa zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách a pohľadávka, ktorá je tvorená nezaplatenou kúpnu cenou za mobilné zariadenia v zmysle uzatvorených kúpnych zmlúv. Súd prvej inštancie skúmal spotrebiteľský charakter predmetného sporu, ktorý má význam z hľadiska skúmania aktívnej legitímácie žalobcu, ktorý si pohľadávku uplatňuje voči žalovanému ako spotrebiteľovi z titulu postúpenia. Pokiaľ ide o pohľadávku z titulu neuhradenej kúpnej ceny, súd prvej inštancie ustálil, že žalobca má aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, keďže osobitné (prísnejšie) pravidlá zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., sa v tejto časti postúpenia nepoužívajú a postúpenie pohľadávky súdu žalovaný nerozporoval; preto žalobe o zaplatenie platieb za mobilné zariadenia vyhovel v rozsahu fakturovaných súm, t. j. čo do sumy 395,- eur. Žalovaný si totiž nesplnil svoju základnú povinnosť vyplývajúcu z uzavretých kúpnych zmlúv, a to riadne a včas platiť splátky kúpnej ceny. Preto sa v tejto časti žalobca dôvodne domáhal súdnej ochrany, keďže tieto skutočnosti neboli v konaní rozporované. Žalobcovi bolo dôvodné priznať aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúr, keďže žalovaný svoju povinnosť vyplývajúcu z kúpnych zmlúv platiť za predané mobilné zariadenia nesplnil v lehote splatnosti.

4. Nadväzne konštatoval, že pôvodný veriteľ - spoločnosť K. C., C. zaslal dňa 07. 02. 2022 žalovanému výzvu na úhradu pohľadávky vo výške 578,60 eur a že z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva, že k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX došlo dňa 07. 04. 2022. Na podklade toho súd prvej inštancie uzavrel, že od zaslania výzvy žalovanému spoločnosťou K. C. C. do dňa uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok neprešlo 90 dní predpokladaných v zákone č. 351/2011 Z. z. pre platné postúpenie pohľadávky, z dôvodu ktorého podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojej aktívnej legitímácii, k záveru ktorému odkázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/68/2021 z 19. 07. 2022. Žalobcom uplatňované právo na zaplatenie sumy za poskytnuté služby voči žalovanému zo Zmluvy o poskytovaní verejných služieb tak nesvedčí žalobcovi, keďže tento nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto právnom spore. Z uvedeného dôvodu žalobu v časti prevyšujúcej nárok, ktorému bolo výrokom I. napadnutého rozsudku vyhovieť, t. j. nad sumu 412,50 eur s prísl., zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil vychádzajúc z pomeru úspechu a neúspechu žalobcu v konaní, teda pokiaľ si žalobca v konaní uplatnil sumu 578,60 eur a bol úspešný v rozsahu 412,50 eur, znamená že bol vo veci úspešný v rozsahu 71,29 % a tým neúspešný v rozsahu 28,71 %. Čistý úspech žalobcu teda predstavoval 42,58 %, preto v tomto rozsahu mu súd prvej inštancie priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému. Súčasne uzavrel, že žalovaný vzhľadom na svoj neúspech v konaní nemá právo na náhradu trov konania a že vo veci neboli zistené ani okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania.

6. Proti výrokom II. a III. napadnutého rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc nesprávne právne posúdenie veci. Namietal závery súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia lehoty uvedenej v ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., resp. ust. § 86 ods. 5 zákona č. 452/2021 Z. z. o elektronických komunikáciách. Mal za to, že lehota 90 dní začala plynúť už odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých faktúr, a teda už od momentu omeškania dlžníka s ich úhradou. Žalovaný si svoj dlh nesplatil do dňa splatnosti jednotlivých faktúr, teda sa dostal do omeškania, pričom išlo o nepretržité omeškanie presahujúce 90 dní, nakoľko dlžnú sumu neuhradil do dnešného dňa. Poukázal na to, že splatnosť poslednej vystavenej a nesplatennej Faktúry č. XXXXXXXXXXX nastala 14. 05. 2021 a že výzva na úhradu bola žalovanému odoslaná 07. 02. 2022 a úspešne doručená 09. 02. 2022. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou dlhu viac ako 90 dní k postúpeniu pohľadávky. Poukázal na skutočnosť, že zo zákonnej úpravy nevyplýva podmienka plynutia 90-dňovej lehoty od momentu, ktorý uvádza súd prvej inštancie, pričom svoju interpretáciu tohto ustanovenia neodôvodnil žiadnymi argumentami vyplývajúcimi z právnych predpisov, či zo starších relevantných rozhodnutí súdov. Takúto interpretáciu navyše považuje za rozpornú s ust. § 101 OZ, v kontexte čoho poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/39/2023 z 21. 02. 2024. S ohľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok v odvolaní dotknutej časti zrušiť a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne ho v odvolacom konaní zmeniť.

7. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný v súdom stanovenej lehote ani do skončenia odvolacieho konania nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom zamietajúcom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), za viazanosti skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov nastal vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces a či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) a už len na zdôraznenie dodáva:

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/7/2010). Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi má odvolací súd za to, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

14. Po preskúmaní napadnutej časti rozhodnutia súdu prvej inštancie a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo odvolací súd v súdnej veci dospel k záveru o nenaplnení žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu.

15. Predmetom sporu bol nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 578,60 eurs príslušenstvom majúci základ v Zmluve o poskytovaní verejných služieb zo 04. 11. 2020 (č. I. 26), Kúpnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo 04. 11. 2020 (č. I. 24) ako aj kúpnej zmluve č. 2401299422 z 15. 12. 2020 (č. I. 30). V súvislosti s identifikovanými kúpnyimi zmluvami vznikol žalovanému voči právnenmu predchodcovi žalobcu dlh celkovo vo výške 412,50 eur, čo žalobca preukázal jednotlivými

faktúrami, ktoré sú súčasťou preskúmaného spisu. Predmetné faktúry a pohľadávky z nich vyplývajúce žalovaný nespochybnil a ani nepreukázal ich úhradu (v konaní bol úplne pasívny), preto súd prvej inštancie žalobcovi uplatnený nárok vo výške 412,50 eur priznal spolu s úrokom s omeškania. Keďže proti I. výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie podané nebolo, v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobe vyhovel, napadnutý rozsudok nadobudol v zmysle ust. § 367 CSP právoplatnosť, a preto odvolací súd jeho vecnú správnosť nepreskúmal.

16. O nároku žalobcu vyplývajúceho zo Zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo 04. 11. 2020 rozhodol súd prvej inštancie výrokom II. tak, že žalobu v prevyšujúcej časti zamietol z dôvodu, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu.

17. Podľa ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách účinného do 31. 01. 2022, ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

18. Podľa ust. § 86 ods. 5 zákona č. 452/2021 Z. z. o elektronických komunikáciách, ak je napriek písomnej výzve podniku účastník, nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

19. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že v zmysle citovaných zákonných ustanovení je podnik povinný písomne vyzvať účastníka na splnenie svojho peňažného záväzku voči podniku a v prípade, ak aj napriek takejto písomnej výzve je účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. V okolnostiach takýchto prípadov je preto potrebné preukázať, že podnik realizoval písomnú výzvu voči účastníkovi, ako aj že táto písomná výzva sa dostala do dispozičnej sféry účastníka (v danom prípade žalovaného).

20. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd poukazuje na obdobnosť právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 351/2011 Z. z. (§ 43 ods. 13), resp. zákone č. 452/2021 Z. z. (§ 86 ods. 5) s právnou úpravou obsiahnutou v zákone č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 483/2001 Z.z.“), konkrétne v jeho ust. § 92 ods. 8, k výkladu ktorého zaujal svoj názor aj Najvyšší súd SR a to v uznesení sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. 09. 2023, podľa ktorého, cit.: „niet žiadneho dôvodu odkláňať sa od názorov vyjadrených v citovanom judikáte R 60/2018 a vyžadovať, aby výzva banky adresovaná dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahovala ďalšie, osobitné náležitosti než tie explicitne vyjadrené. Uvedené rozhodnutie jasne definovalo podmienky pre platné postúpenie banky, a to a) preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a b) dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní.“

21. Najvyšší súd SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí tiež konštatoval, cit.: „ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku“.

22. Aj podľa odvolacieho súdu žalobcu v konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu uvedeného v ustanovení § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., resp. ust. § 86 ods. 5 zákona č. 452/2021 Z. z., teda, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ pohľadávky písomne vyzval žalovaného ako dlžníka na úhradu dlhu a dlžník bol napriek výzve v omeškaní s jeho splácaním nepretržite 90 kalendárnych dní od doručenia výzvy pred postúpením pohľadávky na žalobcu, keďže splnenie tohto

postupu je predpokladom postúpenia splatnej pohľadávky podniku voči dlžníkovi na tretí subjekt bez súhlasu dlžníka.

23. Žalobca preukázal, že jeho právny predchodca vyzval žalovaného k úhrade, a to výzvou zo 07. 02. 2022, ktorá bola žalovanému doručená do vlastných rúk dňa 09. 02. 2022. Z oznámenia o postúpení pohľadávok z 12. 05. 2022 však vyplynulo, že k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX medzi pôvodným veriteľom a žalobcom došlo dňa 07. 04. 2022. Z uvedeného nepochybne vyplýva správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení podmienky platného postúpenia pohľadávky, ktorou je uplynutie lehoty 90 dní od doručenia výzvy žalovanému do dňa uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávok tak, ako je to predpokladané v ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., resp. v ust. § 86 ods. 5 zákona č. 452/2021 Z. z.

24. Keďže žalovaný nebol v čase postúpenia pohľadávok, t. j. dňa 07. 04. 2022 v nepretržitom omeškaní s úhradou dlhu za poskytnuté telekomunikačné služby viac ako 90 dní od dňa, keď sa oboznámil s obsahom písomnej výzvy doručenej mu dňa 09. 02. 2022, ktorá skutočnosť je rozhodujúca pre vyhodnotenie platnosti postúpenia pohľadávky, je potrebné konštatovať, že žalobca nebol v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom.

25. K problematike postúpenia telekomunikačnej pohľadávky sa vyjadril Krajský súd v Prešove napr. v rozhodnutí sp. zn. 3CoCsp/51/2021 z 02. 02. 2022, z ktorého vyplýva, cit.: „14. Z ust. § 43 ods. 13 ZoEK jednoznačne vyplýva, že omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy na úhradu dlhu, kde už len zo samotnej dikcie ustanovenia „...ak je napriek písomnej výzve podniku jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“ možno vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva podniku, ktorá došla do dispozičnej sféry dlžníka. Iný výklad tohto ustanovenia preto podľa názoru odvolacieho súdu ani neprichádza do úvahy. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka, teda žalovaného. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnou výzvou je potrebné dodať, že vo vzťahu k tejto listine v konaní nebolo preukázané, že by bola žalovanej doručená.“

26. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalobcu o tom, že právne posúdenie veci súdom prvej inštancie znamená porušenie práva na súdnu ochranu v kontexte skrátenia premlčacej doby, odvolací súd má za to, že tomuto odvolaciemu argumentu nemožno priznať právnu relevanciu, keďže obsah ani tu prezentovaný výklad ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z., resp. v ust. § 86 ods. 5 zákona č. 452/2021 Z. z. nemá žiaden potenciál skrátiť veriteľovi zákonnú premlčaciu lehotu uplatňovanej pohľadávky.

27. V zmysle zásady „len bdelym, nie spiacim, patrí právo“ je potrebné vnímať skutočnosť, že je na oprávnenom subjekte, aby ustrážil plynutie premlčacej doby a svoje právo uplatnil na súde včas. V prípade, ak za vyúčtované telekomunikačné služby veriteľ fakturoval spotrebiteľovi dlžnú sumu, plynutie premlčacej doby je závislé od splatnosti faktúry. Ak však k uvedenej skutočnosti pristúpi špeciálna právna úprava, ako je to v danom prípade, alebo v prípade ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., je veriteľ povinný rešpektovať aj osobitnú právnu úpravu, ktorú je nevyhnutné dodržať pre platné postúpenie pohľadávky. Uvedené neskracuje premlčaciu dobu, len stanovuje postupovi splnenie ďalších povinností vedúcich k tomu, aby v prípade, ak sa postupník dovoľá súdnej ochrany, mohol byť v súdnom konaní úspešný.

28. K žalobcom poukazovanému rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/39/2023 z 21. 02. 2024 a námietkam žalobcu ohľadom právnej istoty a spravodlivého rozhodnutia v súlade s ustálenou rozhodovacou pracou odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne obdobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 51/2014).

29. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania postupom podľa ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, ale v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).